

Když je smutno...

Potkal jsem kolegynku. Vlastně mne ani nepozdravila, neb měla hlavu skloněnou k telefonu a spílala všem, jak je možné, co o ní píší. Po chvíli jsem se dozvěděl to, co ji trápí. Pomluvy! Potkal jsem kolegu. Ani mne nepozdravil. Asi si mne nevšiml. Jo, ruším, zase ten bulvár píše kraviny. Jo, jo. I kraviny patří k životu.

A propos: nemám facebook a nečtu bulvár. Jsem vlastně šťastný člověk. Nepotřebuji totiž brečet nad nesmysly někoho a z pomluv si dělám legraci ve smyslu „taky ti je blbě?“

Zdravím Bařtipána, o němž jsem jen slyšel, a je mi ho líto. Chudák člověk. Vy, kteří netušíte, kdo to je, tak je to imaginární osobnost (ani nepřizná svou totožnost, tedy zbabělec), pomlouvá a pomlouvá. Přináší informace, které jsou lživé, a přitom se vyjadřuje, jakoby znalý... Chtěl bych toho tajemného „rádobyčlověka“ potkat a nabídnout mu práci ve Šlágru. Asi by po týdnu práce v naší partě pochopil a začal pomlouvat jinou televizi. Upřímně řečeno, já z něj mám legraci (vím, je nebezpečně důvěryhodný).

Je sobota, vlastně noc, a já myslím na vás, kluky

a holky, co na nás čučíte. Proč? Každé ráno my všichni, včetně Peterky, vstáváme a jdeme dělat to, čemu se říká Šlágr.

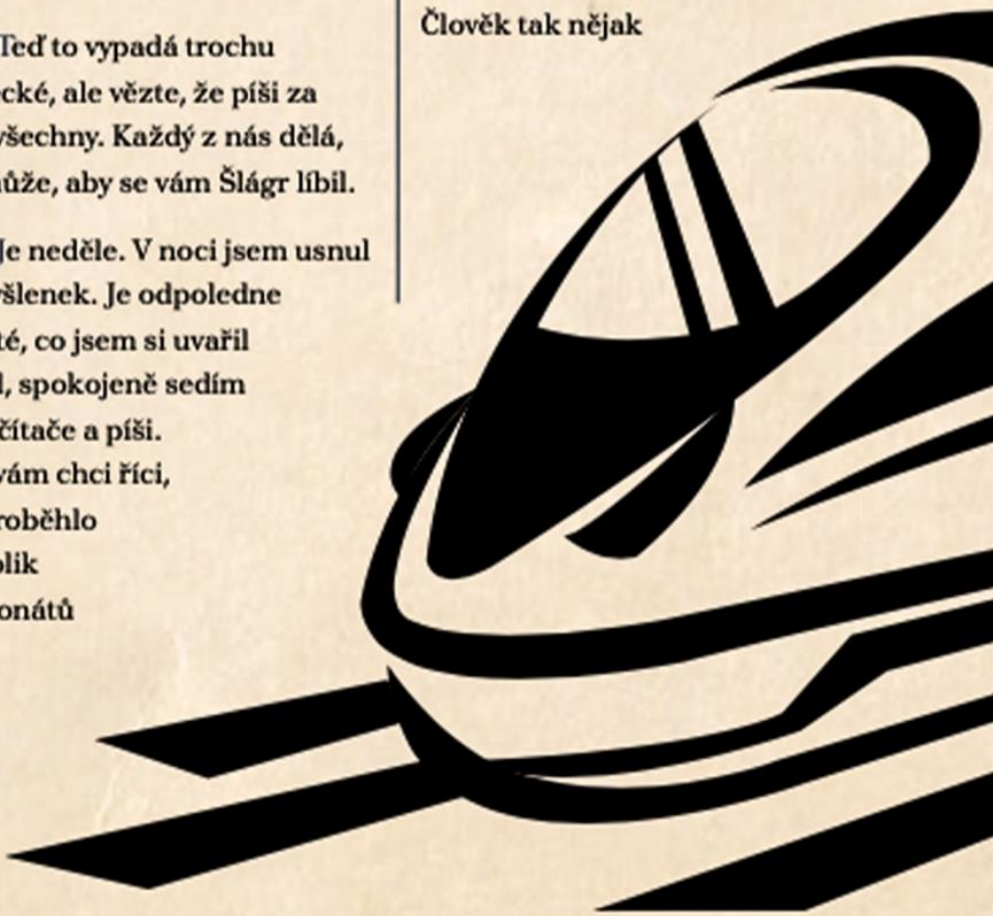
Víte, jsem jen obyčejný a řadový pracovník, ale mám šest let v srdíčku to nejhezčí, co mne v životě potkalo, potkal mne Šlágr a já potkal Šlágr, je to symbióza a to je důvod mít ze života radost. Kdykoli si sednu ke stříhu pořadu, za režii, za zvuk nebo jdu psát do časopisu... Kdykoli doma vymyslím nějaký program, mám ukrutnou radost ze života. Já totiž vím, že tu radost dávám vám.

Teď to vypadá trochu sobecké, ale vězte, že píší za nás všechny. Každý z nás dělá, co může, aby se vám Šlágr líbil.

Je neděle. V noci jsem usnul u myšlenek. Je odpoledne a poté, co jsem si uvařil oběd, spokojeně sedím u počítače a píší. Tak vám chci říci, že proběhlo několik telefonátů

a já mám zase radost ze života. Přišel mi i e-mail, kdy mi pan Peterka pochválil tu část nad čarou. A abych nebyl jen negativní, tak vám popíši jeden vlastně trapas. Vím, že člověka (vás) potěší neštěstí druhého (mne).

Takže: Byl jsem na návštěvě u tatínka. Dopravu jsem řešil autobusy a vlaky, což má své kouzlo. Cesta z Frýdlantu do Budějce se zprvu zdála bezproblémová, avšak tělo (mé tělo) se rozhodlo, že to nebude taková nuda, a vyslalo mne s docela dosti velkou potřebou na vagónové WC. Člověk tak nějak

přirozeně očekává, že WC je jakási soukromá aktivita, které jiní nepřihlíží, a tak jsem vykročil. Před dveřmi toalety jsem se zarazil, neb tam nebyla klika, táhlo, nic, co by nasvědčovalo možnosti otevření dveří. Naštěstí, a vlastně naneštěstí (dozvíte se dále), se před vstupními dveřmi do kýženého prostoru nacházely sedačky a na jedné z nich mladík znalý digitálních postupů vstupu do WC.

Poradil mi tlačítko a po jeho stisku se přede mnou otevřela zhruba dvoumetrová brána do kýženého království. Uvnitř jsem již sám pochopil další tlačítko, kterým zamezím vstup do, pro tuto chvíli, mého království. Dvoumetrová díra ve zdi vagónu se velmi pomalu zavírá a již potřebuji stáhnout

kalhoty. Čekám. Ssssst-cvak! Konečně si mohu kalhotami obnažit své pozadí. To, co se dělo za zavřenými dveřmi, nebudu popisovat. Jen podotknu, že po první úlevě jsem si všiml, že tu není okno a ani žádný jiný větrací systém. Začal jsem myslet na mladíka znalého tlačítek ve vagónu, sedícího hned naproti pomalu se chovajícím dveřím tajemné komnaty. Stiskl jsem tlačítko poté, co jsem dopnul knoflík kalhot. „Dveře“ komnaty se pomalu otvíraly (Ssssst-cvak!) a můj obličej rudnul. Postupně mi zrudly i ponožky, jak se za mne styděly. Taktéž se mi za těmi dveřmi postupně odhaloval tlačítek znalý mladík, jenž si mne zkoumavě prohlížel. Za nějakých dvacet minut jsem chtěl celý rudý,

neb celý vagón věděl, že jsem včera s tatínkem upíjel nejedno valdštejnské pivo, vystoupit z vlaku a utéci té trapnosti. Nebylo mi dáno. Vystupování opět vyřešil znalec tlačítek. Stiskl jsem poslední tlačítko ve vlaku a doufám, že zmizel i z paměti „tlačítkoznalce“.

Další cesta již proběhla bez tlačítek a doma, v Budějčích, jsem se již nemusel bát. U tajné komnaty mám kliku.

A tak vlastně končím HyPulíkovně. Tedy s úsměvem. A ten přeji i vám, naši milí kamarádi, čtenáři, posluchači a diváci. Úsměv, to je ta nejlepší bylinka na všechny bolístky.

Tak co nás může naštvat? Jo: tlačítko!

Váš HyPulík

